

"Cum historia pro securitate!"

**SZEMERE BERTALAN
MAGYAR RENDVÉDELEM-TÖRTÉNETI
TUDOMÁNYOS TÁRSASÁG**

☒ : H-2095 Pilisszántó, Boldog Özséb utca 26.

☎ : (+36/06-26) 337-975 ; @ : paradi.jozsef@gmail.com

Web: <http://www.szbmrtt.atw.hu>

A körlevelek megtalálhatók a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság honlapján

Tárgy: *Tiszta forrás*

**KÖRLEVÉL
(2023-508)**

Tisztelt Tagtársak, kedves Szimpatizánsok!

Ezúton tájékoztatlak Benneteket arról, hogy SPÍLER János nem létező személy. Az esetlegesen mégis előforduló hasonlóság kizárólag a véletlen műve lehet. Az viszont már nem a véletlen műve, hogy — a magyarországi pártállam puha diktatúrájának az időszakában született — „*Miért nem szeretem Kucsera elvtársat*” című cikkekre hasonlíthat jelen írásmű, mivel mindkét esszé célja, hogy nem kívánatos jelenségekre hívja fel az olvasó figyelmét. Az ötletet tehát a jelzett cikkből merítettem, bár a kártékony jelenségek bizonyos mértékig viszonylag újkeletűek.

Tulajdonképpen két dologgal kívánok foglalkozni. Egyrészt azzal, hogy hozzávetőlegesen az ezredfordulótól milyen kártékony nézeteket terjesztők furakodtak be a nemzeti rendvédelem-történetünk XIX-XX. századi részével foglalkozók közé. Másrészt pedig azzal, hogy a téveszméket hirdető miről ismerhetők fel.

Előre kell bocsájtanom azt is, hogy a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaság (SzBMRTT) tagsága hazáját, hivatását, nemzetét szerető személyekből áll, akikből felháborodást váltottak ki a bemutatásra kerülő téveszmék, illetve magatartási formák. Ebből fakadóan pedig az általunk elutasított nézeteket hirdető személyek viszonylag rövid időn belül megváltak tudományos társaságunktól.

Először tehát a téveszmékkel kívánok foglalkozni.

- A nemzet és a haza elavult fogalmak, amelyeknek ma már nincsen jelentőségük. Ez oly mértékben nyilvánvaló számárság, hogy a cáfolatára nem érdemes teret szentelni. Elég ha csupán az orosz-ukrán háborúra gondolunk, máris egyértelművé válik a nézet tarthatatlansága. Az egyébként tény, hogy az állam és a nemzet az emberiség fejlődése során kialakult fogalmak, amelyek valószínűleg nem örökkévalók. Az azonban merész képzelgés csupán, hogy ennek az ideje napjainkban esedékes.

- A államnak gyengének kell lennie. Ez a kívánalom a XIX. századi úgynevezett „éjjeliőr állam” elgondoláson alapszik. A lényege pedig az, hogy az állam a gyengeségéből fakadóan alkalmatlan legyen arra, hogy a lakosságra kényszerítse az akaratát. e felfogás szerint tehát az állam nem a nemzet védelmezője, hanem elnyomója. ez a megközelítés erősen emlékeztet a téma néhai marxista felfogására, bár e nézetet eredetileg a XVIII-XIX. század egyes német ideológusai hirdették. E felfogás szerint tehát nem az állam demokratikus működésének a biztosítékait kell erősíteni, hanem le kell gyengíteni. Ennek az államellenes felfogásnak azonban van egy Achilles-sarka, nevezetesen a gyenge állam a nemzetet sem tudja védelmezni. Sajnálatos módon világszerte egyre több jel mutat arra, hogy az államgyengítő nézetek gyakorlatban való megvalósítása előtérbe került.

- Ami régi az egyben rossz is. Ennek az állításnak az abszurditása logikai úton is könnyedén cáfolható, hiszen a környezetünkben szinte mindennek van előzménye, azoknak is amelyek jók és fordítva. A kor tehát önmagában nem értékmérő fogalom. Különösen nem értékcsökkentő értelemben, hiszen a kipróbált megoldások működéséhez, a tapasztalatok létrejöttéhez is időre volt szükség.

E nyilvánvalóan bugyuta hipotézisek azonban — a józan ész ellenében — mégis terjednek. Álláspontom szerint ennek az oka az lehet, hogy olyan mérvű anyagi támogatásban részesülnek, amely lehetővé teszi a józan ésszel szembe kerülő hipotézisek terjesztését.

E téveszmék azonban egy ponton összecsengenek, nevezetesen a nemzetek és a nemzetállamok gyengítését eredményezik. a tapasztalatok háttérbe szorítása, a hagyományok lebecsülése előbb-utóbb a nemzetek tagjainak az elbizonytalanodásához vezetnek, amely pedig a nemzetek és az államaik életképességét mérsékelik.

A jelzett téveszmék azonban csupán egy alapot képeznek. Ezekre — bizonyos körök által axiómaként feltüntetett állításokra alapozva újabb — egy-egy részterületre irányuló hazugságok rakodnak.

A Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos társaság által művelt terrénumba is belopakodtak ezen gondolatoknak a szakterületre formált adaptációi. Mivel pedig ezek a sajtóságos vélemények megítélésem szerint úgy tűnnek el a történelem süllyesztőjében, amilyen váratlanul felbukkantak, ezért az álságos nézetek közül csupán három témával foglalkozom.

A hamis állítások körében az első helyen áll, hogy rendvédelem nem létezik, csupán a rendészet elnevezés a helyes. Ezt az állítást arra alapozzák, hogy a Magyar Tudományos Akadémia által néhány éve kibocsájtott tudományági nomenklatúra nem tartalmaz rendvédelem elnevezést. A jogtudomány viszont tartalmaz rendészettudomány elnevezéssel egy jogágot.

Legalább is furcsán ható azonban hogy egy jogági elnevezést generálisan kellene alkalmazni más tudományterületekre, sőt azon kívül is. Az egész jogági rendszer a magyar kultúrközegben csupán néhány száz éves múltra tekinthet vissza. Ezzel szemben a történelemtudomány évezredekkel korábbi időszakokkal is foglalkozik. A történelemtudomány a korábbi időszakok életének különböző részeivel való foglalkozása során nem kívánja a napjainkban alkalmazott terminológiát használni. Különösen nem lehet tekintettel arra, hogy mi a jelenlegi tudományági besoroltság. Meglehetősen nagyvonalú megközelítésnek tartom azt a felfogást, amely egy szakterület létét a tudományági besoroltsághoz köti. Egyébként is a rendvédelemnek — a rendvédelem-történetnek pedig különösen — lényegében ugyanolyan kapcsolata van a jogtudomány rendészettudományi ágával, mint az építészetrendészetnek, vagy az egészségügyi rendészetnek. a jogszabályokhoz való kötődés szempontjából akár az igazságügyet vagy az oktatásügyet is lehetne a jogtudomány részének tekinteni. Az pedig, hogy egy szakterület mögött mikorra és milyen gyorsan alakul ki egy önálló tudomány számos tényezőtől függhet. annyi azonban bizonyos, hogy a tudományági háttér gyerekcipőben való járása nem indokolhatja a szakterület besorolását bármely tudományterületbe. Az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy a rend védelmének komoly tudományos háttere van, ez azonban nem korlátozódik csupán egy tudományágra, hiszen a rend eredményes fenntartása érdekében a rendvédelmi testületek a természet és a társadalomtudományok legújabb eredményeit alkalmazzák. Ellenkező esetben ugyanis nem jöhetnének létre a rendvédelem terén eredmények.

Van azonban ennek a témának egy másik oldala is. Nevezetesen a Magyar Királyságban az államfejlődés a XIX. században jutott arra a szintre, hogy kialakulhattak a nemzeti rendvédelmi testületek. Az utóbbi mintegy 200 éves nemzeti rendvédelmünk története tulajdonképpen a magyar nemzeti rendvédelmi testületek története. Kialakulásuk, létezésük objektív történelmi tény. Ezzel szembe helyezni a jogszabálycsoportosításon nyugvó szubjektív besorolást ugyancsak merész kezdeményezés. Egyrészt ugyanis maguk a jogszabályok is — annak ellenére, hogy a többségük minden bizonnyal az élet által igényelt helyzeteket rendeznek — az emberi szubjektívizmus szülöttei hiszen azokat nem a természetből vettük át. Másrészt pedig ezen szubjektív termékek csoportosítása ugyancsak az emberi szubjektívizmus következménye. Erre hivatkozva semmisnek tekinteni a rendvédelmet meglehetősen merész cselekedet.

Természetesen nem arról van szó, hogy a jogtudomány tudományági besorolásának a helyességét kétségbe vonom. Meggyőződésem, hogy a jogági besorolás helyes. Ezt a besorolást azonban szembe állítani a történelmi fejlődés tényeivel már farizeus magatartásnak tartom. Azzal sincsen semmi bajom, ha a jogászai körökben a rend fenntartásával kapcsolatos valamennyi jogszabályt a rendészet körébe tartozónak tekintik, hiszen a jogszabályok szortírozása tekintetében minden bizonnyal ez a legkézenfekvőbb.

A rendvédelmet önálló területnek tartók körében egyértelmű hogy a rend fenntartása céljából, az állami legitím erőszak alkalmazása érdekében létrehozott fegyveres rendvédelmi őrtestületeknek — függetlenül attól, hogy katonailag szervezett fegyveres őrtestületről, vagy polgári fegyveres őrtestületről van szó — a feladatuk eredményes végrehajtása miatt generális specialitásokkal kell rendelkezniük. E specialitás kiterjed a rendvédelmi testületek szervezeti felépítésére, a jogszabályokban rögzített jogosultságokra és kötelezettségeikre, a személyi állomány képzettségére, felszereltségére stb.

A második hamis nézetnek azt tartom, hogy a haza fegyveres szolgálatát végzők tevékenysége nem hivatás hanem szakma. A hazájukat szerető magyar emberek társaságában ilyen sajtóságos idea hirdetése eleve tiszteletlen cselekedet. A haza fegyveres szolgálatát végzők körében pedig egyenesen szemtelenség e tévhit hangoztatása. Meglehetősen morbid igyekezetnek tartom — az egyébként tisztességes és hasznos szakmák gyakorlásával — összekeverni a haza fegyveres szolgálatát, amely bizonyos esetekben az egészség illetve az élet feláldozására is kiterjedhet függetlenül attól, hogy a haza fegyveres szolgálatát a honvédelem vagy a rendvédelem kötelékébe tartozó valamely fegyveres őrtestület tagjaként látják el.

A harmadik tévhit megítélésem szerint az, hogy a rend fegyveres fenntartásának az egyetlen üdvözítő módja ha azt felfegyverzett hivatalnokok végzik. Ez egy dupla hazugság. Az állítás mögött ugyanis az a rejtett szándék húzódik meg, hogy olyan külföldi példákat kellene átvennünk, amelyek ezen igénnyel többé-kevésbé harmonizálnak. A gond azonban egyrészt az, hogy a rend fenntartásában — kisebb-nagyobb mértékben ugyan, de — szinte mindenütt részt vesznek katonailag szervezett fegyveres őrtestületek valamilyen formában. Egyébként pedig miért kellene a magyar rendvédelmet átalakítani külföldi mintára, ha a magyar rendvédelmi rendszer képes fenntartani az országban a rendet. Azt sem szabad figyelmen kívül hagyni továbbá, hogy minden ország rendvédelmi modellje a hazai viszonyok következménye. Márpedig a körülmények országonként eltérőek. Álláspontom szerint sokkal inkább nemzeti rendvédelmünk hagyományait kellene feltárni és adaptálni napjainkra, az idegen gyakorlatok magyar földre erőltetése helyett. ezzel persze nem azt akarom

kifejezni, hogy a bevált külföldi gyakorlatok adaptálás elől zárkózzunk el. Másrészt pedig a magyar rendvédelem-történet egyik legfontosabb tapasztalata — más országokhoz hasonlóan — hogy a katonailag szervezett fegyveres őrtestületek általában sokkal eredményesebben és hatékonyabban működtek mint a polgári fegyveres őrtestületek.

A liberális és szociáldemokrata csoportosulások Magyarországon hagyományosan nem rokonszenveztek a katonailag szervezett fegyveres őrtestületek létevel. A KÁROLYI-kormány a Magyar Királyi Csendőrség belső átalakításával próbálkozott. Végül is azonban a testületet a ROSENFELD (RÁKOSI) Mátyás által vezetett Kommunisták Magyarországi Pártja (KMP) kezdeményezésére — a senki által meg nem választott — baloldali többségű ideiglenes nemzeti kormány rendeleti úton számolta föl. A magyar baloldal a rendszerváltás időszakában is mindent megtett azért, hogy ne jöhessen létre újra csendőrség Magyarországon.

Összességében tehát megállapítható, hogy a rendvédelem létének a tagadása, továbbá a haza fegyveres szolgálata hivatásként való kezelésének az ellenzése, valamint a katonailag szervezett fegyveres őrtestület típus kiiktatása a rendvédelmi modellből, illetve visszakerülésének a megakadályozása végső soron az állam gyengítésére irányuló elgondolás kivitelezését segíti elő. ezen igyekezetek közös jellemzője, hogy a szellemi kútnérgezők bajnokai nem nyílt sisakkal kívánnak megmérkőzni az igazukért. Általában valamilyen jól hangzó — ám az igazsággal lényegében köszönő viszonyban sem álló — idea köré építik fel romboló szándékuk elvi alapjait. A gyenge állam igénye, a régit rossznak tartó szemlélet, a rendvédelem fogalmának az elvetése, a haza fegyveres szolgálatának a lebecsülése, a katonailag szervezett fegyveres őrtestület rendvédelmi modellben való alkalmazásának a kiiktatására irányuló törekvés azonban legfeljebb az extrémítások tárháza választékának a gyarapítására lennének alkalmasak. Ahhoz, hogy ezen téveszmék a gyakorlatban is megjelenhessenek, emberekre van szükség. A történelem azt is bizonyítja, hogy mindig, mindenre akadt ember, a legragyogóbb cselekedetektől a legaljasabbakig. Naivság lenne tehát azt feltételezni, hogy a fenti sorokban jelölt téveszmék megvalósítására nem jelentkezik senki. A jelentkezők persze nem mindig vannak tisztában tettük erkölcsi következményeivel, bár ez nem menti fel őket az erkölcsi felelősségük alól.

A vázolt ideológiai tákolmány álláspontom szerint egyértelműen nemzet- és tudományellenes. Azonban az egészben talán az a legvisszataszítóbb, hogy mindennek az anyagi fedezetét a magyar nemzet javaiból szeretnék finanszírozni. Ezen a ponton kapnak szerepet a SPÍLER János típusú személyek. Ezzel — az elvtelen elvi alapok tisztázása nyomán — eljutottunk a SPÍLER János féle magatartási formához.

Élsősorban azt érdemes tisztázni, hogy a SPÍLER Jánosok miről ismerhetők fel. A felismerhetőségnek tulajdonképpen két oldala van. Egyrészt az alkalmazott terminológia. Napjainkban ugyanis a neoliberais eszmekör hatékony kifejezése érdekében számos új — korábban nem használt, vagy más tartalommal értelmezett — fogalom, terminus technicus terjedt el. Ennek a kifejezési rendszernek a rendvédelemre, illetve annak történetére kivetített bővítménye napjainkban formálódik.

Konkrétan a rendvédelem és a rendvédelem-történet helyett a rendészet. illetve rendészettörténet kifejezést használókat méltán lehet a jelzett csoportba sorolni. Ezen kifejezéseket használó írásművekben ugyanis — lényegében a rendvédelem-történetet tagadva — az általuk kívánatosnak tartott történeti állásponttal helyettesítik a valóságot, azaz a rendészet fogalmát kiterjesztően értelmezik. Holott a rend fegyveres védelme a rendészettől —

azaz a fegyveres tevékenységen kívül eső teendőktől — mindig eltért, ahogyan napjainkban is.

A második főbb ismertetőjel a haza fegyveres szolgálatát ellátók tevékenységének a jelöléseként nem a hivatás, hanem a szakma kifejezés használata. Én ugyan még nem halottam egyetlenegy víz-, villany-, gázszelőlőről stb. sem, aki szakmájának gyakorlása során a hazája érdekében hősi halált halt volna. Nem is kívánom, hogy ilyen előforduljon. Úgy gondolom azonban, hogy nem szabad a hős megtisztelő jelzót a hazájuk fegyveres szolgálata során életüket elvesztőktől elvenni a hivatás helyett a szakma kifejezés használta által sem.

A harmadik ismertetőjelenek a felfegyverzett hivatalnok kifejezés használatát tartom a polgári fegyveres őrtestület kifejezés helyett. Ez a nyelvi fordulat ugyanis nem vesz tudomást arról a történelmi tényről, hogy — a polgári demokrácia viszonyai között, a XIX-XX. század során — lényegében kétfajta fegyveres őrtestület típus alakult ki, a katonailag szervezett fegyveres őrtestület és a polgári fegyveres őrtestület. Ez a két fegyveres őrtestület típus megy országon, illetve államon belül létezett, egymást kiegészítve. A fegyveres szolgálatot ellátók tehát nem csupán felfegyverzett hivatalnokok még a polgári fegyveres őrtestületek esetében sem. Az igaz ugyan, hogy ezen fegyveres őrtestületek belső szolgálati viszonyrendszere nem katonai, hanem hivatalnoki jellegű, azonban az összes többi szempont tekintetében — szervezeti felépítés, felszereltség, képzettség stb. — eltérnek a polgári közigazgatásban megszokottól.

A terminológia tekintetében tehát — a szakterületünket illetően — e kifejezések helytelen használata jellemző a SPÍLER János típusú személyek esetében. A hangsúly a helytelen használaton van, hiszen a rendszert kifejezés helyénvaló, ha nem a fegyveres őrtestületekre alkalmazzák. A szakma kifejezés alkalmazása is helyes, ha az nem a haza fegyveres szolgálatát ellátó személyekre vonatkozik. Végül pedig az egyetemes és a magyar nemzet történelme során is előfordultak már olyan extrém helyzetek, amikor a hivatalnokokat fegyverrel látták el, ám ez nem vonta maga után a kiképzésüket, a hivataluk szervezeti felépítésének az átalakítását. stb.

A fegyveres szolgálatot mindenütt fegyveres őrtestület formájában végezték, melynek velejárója volt a fegyveres szolgálat eredményes teljesítése feltételeinek a biztosítása. Ez valósult meg a polgári fegyveres őrtestületi formában. Ezek a terminológiai csúsztatások azonban a történelmi valóság átértelmezésére nyújtanak lehetőséget, lényegében a történelemhamisítás eszközei, mivel nem a történelmi valóságot közvetítik.

A terminológia téves használatán túlmenően is érzékelhetőek a SPÍLER Jánosok magatartásában olyan jelenségek, amelyek már az etikai elvárások határait feszegetik. Mivel ezen magatartási formákkal többnyire az általam szerkesztett folyóiratok, illetve kötetek kapcsán találkoztam, ezért az impresszióim is innen származnak.

SPÍLER Jánosék egyik típusjelenségének tartom, hogy nem rendelkeznek valódi kutatási területtel. Munkásságuk meglehetősen eklektikus, publikációik nem egy szakterületre fókuszálnak, hanem a mindenkori felkapott témákat tükrözik. Túlzás volna azt állítani, hogy a saját kutatási eredményeiket fogalmazzák meg írásban. Inkább az a jellemző, hogy a mások által publikáltakat átfogalmazva készítik el tanulmányaikat, esetleg a hivatali feladataik teljesítése során keletkezett tapasztalataikat igyekeznek kutatási eredményként értelmezni. ezek a kompilációk, illetve memoir irodalmak azonban nem viszik előbbre az adott szakterület feltárását, bár a memoir irodalmak esetében ez nem mindig igaz.

A SPÍLER Jánosok — nem csupán a mások szerzőségével publikált szellemi termékek eltulajdonítására törekvésben jeleskednek, hanem — meglehetősen lazán értelmezik a hivatkozások témakörét is. Általában azt a művet, amely am kompilációjuk alapját képezte nem tüntetik fel a hivatkozásaik között, esetleg na szerző egy kisebb jelentőségű alkotását emelik be a jegyzetapparátusukba. Írásaikat nem az jellemzi, hogy az adott témakört elsőként és átfogó módon feltáró alkotásra hivatkoznak, bár előfordul hogy ettől nem tekintenek el. Hivatkozásaik azonban javarészt olyan publikációkat tartalmaznak, amelyek kompilációk ugyan, azonban a szerzőik a hivatkozó mű szerzője számára rokonszenvesek. Nem ritkán az is előfordul, hogy a tanulmányuk témájával köszönő viszonyban sem álló írásra is hivatkoznak, mivel így akarnak kedvezni a hivatkozott mű szerzőjének, gyarapítva a műveikre való hivatkozások számát.

A SPÍLER Jánosok csoportjába tartozók nem kedvelik a korrekt hivatkozásokat. Az általuk készített hivatkozásokat az jellemzi, hogy a pontos hivatkozásokat elnagyolt bibliográfiai adatokkal igyekeznek helyettesíteni. Az ő szempontjukból ez logikus magatartás, hiszen a nagyvonalú hivatkozások esetében elég mások műveiből a sajátjukba átemelni azokat. Mivel azonban az egyes folyóiratok közlési feltételeiben ányalati eltérések tapasztalhatóak a hivatkozások bibliográfiai adatsorai tekintetében, ezért a kompiláció létrehozása nehézségekbe ütközhet, hiszen a hivatkozott műnek tüzetesebben kellen utánajárni.

A hivatkozási nagyvonalúságra törekvésnek számos formája létezik. Csupán néhány jellemző módozattal kívánok foglalkozni. A forrás- és irodalomjegyzéket — ha egyáltalán ellátják ezzel a művéket — nem osztják fel szakrendi besorolásra, vagy ha mégis akkor az nevétségesen nagyvonalú, például csupán a levéltári anyagot különítik el. Magát a forrás- és irodalomjegyzék kifejezést sem használják szívesen, helyette a felhasznált irodalom kifejezést részesítik előnyben, ami történelmi témákat bemutató folyóirat esetében eleve nevétséges, mert az érintett levél- és irattári források mellőzésével ezen témaköröket általában nem lehet színvonalasan művelni.

A mások kutatási eredményeiket sajátjukként való megjelenítésre törekvők körében általános jelenség a bibliográfiai adatok foghíjassága, pontatlansága, a tartalom, a sorrendiség és az írásmód tekintetében egyaránt. Különösen nehezen fogadják el a DOI azonosító feltüntetését a hivatkozásaikban, mivel a mások korábbi műveiből átemelt hivatkozások nem is tartalmazhatnak DOI azonosítót, mert ez a rendszer Magyarországon még csupán szerény múlttal rendelkezik.

Ez a sajátos szerzői kör elvámá, hogy szellemi tákolmányaik hivatkozásainak tisztéséges — pontos és egyértelmű megjelenítéséről a kiadvány szerkesztői gondoskodjanak. Ezt már valóságos szemtelenségi csimborasszónak tartom, mivel a mások hivatkozási eredményeinek a „hasznosítása” mellett e kétes értékű írásművek készítői azt is elvámák hogy a kesze-kusza és tücsök-bogár tartalmú jegyzetapparátusait a szerkesztő hozza összhangba a folyóirat közlési feltételeiben foglaltakkal.

Ez az etikátlan magatartás azonban nem csupán a szerzői munkában jellemzi a SPÍLER Jánosokat, hanem a szerkesztések során is tapasztalható, bár nem a társasági kiadványaink esetében mivel a mi házunk táján ilyen magatartásokat nem fogadunk el.

A szerkesztések alkalmával a SPÍLER Jánosok a történelmi igazságnak megfelelő szövegrészeket abban az esetben hagynak az írásműben ha az összecseng az őket pozícióba segítők elvárásaival. Ellenkező esetben akár a történelmi valóságot nélkülöző szövegrészek létrehozására is sor kerülhet.

A SPÍLER Jánosok által megvalósított magatartási formákat úgynevezett lumpen-proletári viselkedésnek tartom. A lumpen-proletár kifejezést pedig abban az értelemben használom, hogy e magatartási formákat megvalósítók — nem visszariadva az etikátlan cselekedetektől sem — kizárólag a saját rövid távú érdekeiket tartják szem előtt, figyelmen kívül hagyva a kisebb-nagyobb közösségek (család, nemzet, stb.) érdekeit, nem utolsó sorban pedig a történelmi igazságot. Nincsenek tekintettel arra sem, hogy milyen kárt okoznak a magatartásukkal,

A SPÍLER János féle magatartást megvalósítókat nem tartom kívánatosnak a SzBMRRTT körében, illetve tudományos társaságunk kiadványainak szerzői között sem. Abban a tekintetben szerencsének mondható tudományos társaságunk, hogy a SPÍLER Jánosoknak általában nem célja a társasági pozícióokba jutás, mivel ezek a tisztségek olyan elfoglaltságot jelentenek, ahol bőségesen akad munka, azonban az elvégzett tevékenységet nem honorálják anyagilag. Az itt végzett munka csak erkölcsi elismerésben részesülhet. Az írásművek publikálása ettől képtől ugyan némileg eltér, mivel a személyi értékelési rendszerekben napjainkban már széles körben elterjedt a publikációk beszámítása. SPÍLER Jánosék ezeket a rendszereket szeretnék becsapni — azaz a kutatási eredmények nélküli publikációk számára — teret kapni. Őket nem zavarja, hogy a nemtelen igyekezetükkel az érintett folyóiratoknak és becsületes szerzőinek a jó hírnevét rongálhatják.

Jelen sorokat azért vetettem papírra, mert abban reménykedem, hogy talán kevesebb SPÍLER János fog ennek nyomán próbálkozni a társasági kiadványaink esetleges szerzőjeként. Abban is bízom továbbá hogy a tudományos társaságunk vezetésében résztvevő következő nemzedék számára is sikerül útmutatást adni.

Álláspontom szerint a Szemere Bertalan Magyar Rendvédelem-történeti Tudományos Társaságnál folyó szellemi munka illetve annak hozadéka érték, amit nem szabad hagyni veszendőbe menni. Végül is nemzeti történelmünk egy szeletének a sorsáról van szó. Ezt a szeletet nekünk kell — az állami szerepvállalás létrejöttéig gondoznunk úgy, hogy a jövő nemzedékei építhessenek az általunk létrehozott eredményekre. Ezt pedig SPÍLER Jánosokkal nem lehet megvalósítani, csak nélkülük.

Végezetül mindenkitől elnézést kérek akit szerény írással esetleg megsértettem, különösen a SPÍLER Családnevű és a János keresztnévű nemzettársaimtól. Amennyiben a SPÍLER Jánosok köréből csak egy személyt sikerült eltéríteni az általam lumpen-prolinak nevezett magatartástól, úgy gondolom hogy az írásom nem volt hiábavaló.

A magyar rendvédelem-történet művelése érdekében kifejtett tevékenységekhez további eredményeket kívánok!

Pilisszántó, 2023. IX. 10.

Dr. PARÁDI József
a társaság elnöke